

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **B. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. CPR-44998-10/ČJ-2024-930311-V227

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. CPR-44998-10/ČJ-2024-930311-V227 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce má za to, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce je zajištěn již pět měsíců, tedy nepřiměřeně dlouhou dobu. V napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění doby trvání zajištění, resp. odůvodnění je nedostatečné. Absentuje v něm úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytně nutné přistoupit k prodloužení doby trvání zajištění právě po stanovenou dobu. Žalovaný nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit k prodloužení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, proč nepostačuje zajištění na dobu kratší. Napadené rozhodnutí je svévolné a je tendenční. Důvody pro prodloužení doby trvání zajištění podle ustanovení § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců s ohledem na finanční poměry a s nimi spojenou dosažitelnost žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“) neexistují.
3. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince nebo prodloužení délky trvání zajištění je třeba, aby soud vyhodnotil a zkoumal postup správního orgánu, zda uvážení o délce doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem řízení za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
4. Žalobce pobývá na území bez cestovního dokladu, který má ve Francii na známé adrese. Má dostatek finančních prostředků k opatření náhradního cestovního dokladu a je schopen z území dobrovolně vycestovat.
5. Žalobce se již poučil. Žalobce rozporuje stanovisko žalovaného, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčinné, neboť nic nenasvědčuje nebezpečí, že žalobce z území ČR nevycestuje dobrovolně a bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Žalobce vyhledal a uhradil služby advokáta, je právně zastoupen, má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních životních potřeb, dostatek prostředků na zajištění pobytu na území ČR až do doby vycestování a na úhradu nákladů spojených s vycestováním. Žalobce si neprodleně obstará náhradní cestovní doklad za účelem vycestování a bude správnímu orgánu dostupný na adrese svého právního zástupce, včas oznámí každou změnu místa pobytu a bude se osobně hlásit ve stanovené lhůtě u policejního orgánu.
6. S ohledem na uvedené okolnosti by měl žalovaný přistoupit k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování.
7. Žalobce se dopustil protiprávního jednání, ale tento pouhý fakt není důvodem pro prodloužení doby zajištění. Není zřejmé, na základě jakých skutečností má správní orgán pochybnosti, že by žalobce neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, povinnost zdržovat se tam, každou změnu oznámit následující pracovní den a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat, když žalobce má na území ČR právní zastoupení. Na adrese právního zástupce je kontaktní.
8. Správní orgán překročil při aplikaci ustanovení § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců meze správního uvážení. Pokud by uvedené zákonné ustanovení bylo aplikováno vždy tímto způsobem, mohlo by být zajištění prodloužováno každému cizinci, kterému byl uložen trest vyhoštění, což zřejmě záměrem zákonodárce nebylo. Správní orgány i soudy jsou povinny se kdykoli v průběhu řízení zabývat všemi okolnostmi významnými pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

účastníka řízení. Správní orgán nevzal na vědomí rodinné poměry žalobce na území Evropské unie (dále jen „EU“), ani finanční možnosti žalobce.

9. Zajištění představuje výrazný zásah do osobní svobody v podmínkách srovnatelných s vězením. Zdůvodnění rozhodnutí správního orgánu s tak závažnými důsledky by mělo být nezpochybnitelné. Žalobce dovozuje porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval, jaká rozhodnutí byla ve věci žalobce vydána, a s jakými výsledky posuzovaly případ žalobce správní soudy.
11. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, pouze opakuje již vypořádané. Totožnost žalobce byla již ověřena konzulárním oddělením Velvyslanectví Alžírsko, čeká se nyní jen na vydání náhradního cestovního dokladu a zajištění víz eskortujícím policistům. Žalobci nic nebránilo se obrátit na Oddělení dobrovolných návratů Odboru azylové a migrační politiky, které je nejen schopné návrat zprostředkovat, ale i částečně nebo v plné výši nést náklady na vycestování. Kdyby žalobce využil této možnosti, bylo by jeho vycestování záležitostí několika dní.

IV. Obsah správního spisu

12. Dne 13. 7. 2024 byl žalobce v budově Obvodního soudu pro Prahu 4 zajištěn a omezen na osobní svobodě dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 7. 2024, sp. zn. 52 T 53/2024, uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 18 měsíců za přečin krádeže podle ust. § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dopustil dne 10. 7. 2024 odcizením zboží z prodejny.
13. Účastník řízení v rámci podání vysvětlení dne 13. 7. 2024 uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. Cestovní pas si nechal ve Francii, protože nepředpokládal, že ho bude kontrolovat policie. Do schengenského prostoru vstoupil v roce 2013, naposledy před 2 lety. Do ČR přijel 11. 7. 2024 za účelem koupě automobilu, poněvadž má ve Francii autoservis. Jezdí po Evropě, skupuje automobily a ve Francii je poté prodává. Ve Francii bydlí v Paříži, již 2 roky. Je rozvedený a má dvě děti francouzské národnosti, které má v plné péči jeho bývalá manželka. Za dětmi chodí na návštěvu a alimenty řádně platí. V Alžírsku nic nevlastní, má tam rodiče, za kterými jezdí a oni jezdí za ním do Francie. S francouzskou policií nikdy v kontaktu nebyl, až když si v prosinci 2023 podával žádost o pracovní povolení. K ČR nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní, sociální ani jiné vazby. Skončení jeho pobytu by pro něj bylo zásahem do soukromého a rodinného života, jelikož má ve Francii děti a práci. Má dostatek finančních prostředků na další pobyt zde i k vycestování, avšak peníze na složení finanční záruky nemá.
14. Dne 13. 7. 2024 vydal správní orgán pod č. j. KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Jak vyplývá z odůvodnění, žalobce se snaží na území schengenského prostoru setrvat co nejdéle i přes vědomost skutečnosti, že mu bylo ve Francii uloženo návratové rozhodnutí. Nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že žalobce z území EU dobrovolně nevystoupí. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy realizace vycestování.

15. Podle informace Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 13. 7. 2024 není žalobce oprávněn pobývat na území EU, neboť má uložený zákaz vstupu od prefektury Amiens s platností od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024.
16. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 4 A 34/2024-27, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí č. j. KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC. Soud shledal, že v žalobcově případě byly naplněny všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti žalobcova vycestování, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití institutu zajištění nebylo nepřiměřené, stanovená délka zajištění byla dostatečně odůvodněna.
17. Žalobce podal následně žádost o propuštění ze dne 22. 8. 2024, kde namítal, že disponuje platným průkazem k povolení pobytu v Rumunsku. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 9. 2024, č. j. CPR-44998-6/ČJ-2024-930311-V227, nebylo vyhověno žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ve smyslu ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdil, že má platný průkaz o povolení k pobytu v Rumunsku, ovšem předložil pouze rumunský řidičský průkaz.
18. Podle zprávy Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 10. 2024, dne 7. 8. 2024 velvyslanectví země původu potvrdilo ověření totožnosti žalobce, načež správní orgán dne 22. 8. 2024 podal žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve dnech 13., 26. a 30. 9. 2024 byly činěny opakované dotazy na stav vyřízení žádosti, avšak k žádnému posunu nedošlo. Přesný okamžik vydání náhradního cestovního dokladu nelze stanovit, avšak alžírské velvyslanectví náhradní cestovní doklady v praxi vystavuje, jak známo z úřední činnosti, nelze tudíž jeho nevystavení předjímat v žalobcově případě; předpoklad realizace vyhoštění (resp. vycestování) v průběhu prodloužení zajištění je reálný.
19. Dne 9. 10. 2024 vydal správní orgán rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů, pod č. j. KRPA-226013-36/ČJ-2024-000022-ZZC. Správní orgán se zabýval nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se závěrem, že by byla zjevně neúčelná. Lhůta prodloužení zajištění byla stanovena na 60 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy vycestování. Jelikož v ČR nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.
20. Dne 5. 11. 2024 byla na Ředitelství služby cizinecké policie doručena žádost o propuštění ze zařízení dle ustanovení § 129a zákona o pobytu cizinců. Účastník řízení podanou žádost o propuštění ze zařízení odůvodnil tím, že je zajištěn cca 4,5 měsíce, což je relativně dlouhá doba. Měl za to, že důvody zajištění pominuly a podmínky trvání zadržení nejsou splněny. Účastník se poučil ze svých chyb, trvání zajištění v podmínkách srovnatelných s vězením je pro něj citelným opatřením. Pro případ, že by správní orgán měl opačný právní názor, lze zvažovat o uložení zvláštního opatření. Účastník vystoupí dobrovolně, sám si neprodleně opatří na ambasádě cestovní doklad a bude o všech krocích správní orgán neprodleně informovat. Uložením zvláštního opatření za účelem vycestování nedojde k ohrožení výkonu rozhodnutí. Účastník má dostatek finančních prostředků na vycestování a je schopen uhradit finanční záruku za pomoci rodiny a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přátel, kteří finanční prostředky převedou na určený účet. Účastník oznámí policii adresu místa pobytu, na které se bude zdržovat, bude přítomen v době pobytových kontrol, složí finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, osobně se bude dostavovat a hlásit na policii ve stanovených termínech. S ohledem na uvedené okolnosti a přístup účastníka k projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by se skrýval nebo se vyhoštění jinak vyhýbal a mařil výkon rozhodnutí. Rozhodnutí o zajištění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka, brání mu v pohybu, brání mu v jednání vedoucím k urychlenému opatření cestovního dokladu a vycestování. Napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 10 odst. Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť napadené rozhodnutí neoprávněně a nepřiměřeně zasahuje do života účastníka.

21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že účastníku řízení byl Obvodním soudem pro Prahu 4 uložen trest vyhoštění z území ČR ve výměře 18 měsíců, a to na základě trestního příkazu sp. zn. 52 T 53/2024 podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku. Účastník byl dne 13. 7. 2024 po skončení vazebního zasedání Obvodního soudu pro Prahu 4 zajištěn hlídkou Policie ČR, jelikož vznikl důvod domnívat se, že na území pobývá bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dále bylo zjištěno, že účastník řízení má zavedený aktivní návratový záznam v SIS dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ze dne 6. 12. 2023, zadávající stát: Francie. Na základě výše uvedeného byl účastník řízení zajištěn za účelem vycestování, jelikož naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že nevycestoval z území členských států EU a smluvních států a ke dni 13. 7. 2024 pobýval na území ČR v rozporu s francouzským rozhodnutím o navracení ze dne 6. 12. 2023.
22. Účastník řízení proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobou, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 4 A 34/2024-27, zamítnuta. Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2024, bylo zajištění prodlouženo o 60 dnů, tj. do 9. 12. 2024. Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění účastník řízení opět brojil žalobou, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2024, č. j. 21 A 47/2024-29, opět zamítnuta.
23. V rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo zdůvodněno, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť na základě prokázaného jednání účastníka řízení by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by z hlediska pobytové historie a jednání účastníka bylo nedostačující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že účastník řízení měl možnost vycestovat z území, čehož nevyužil, a tudíž nevycestoval ve stanovené době. Svým jednáním dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat.
24. Účastník ve své žádosti uvedl, že oznámí policii adresu místa pobytu, na které se bude zdržovat, bude přítomen v době pobytových kontrol, složí finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, osobně se bude dostavovat a hlásit na policii ve stanovených termínech, avšak tato tvrzení ničím nepodložil. Pokud účastník řízení chtěl správnímu orgánu prokázat věrohodnost svých

tvrzení, mohl a měl je podložit důkazy (např. potvrzení o zajištěném ubytování). Účastník nemá žádnou adresu místa pobytu, na které by se mohl zdržovat. Účastník řízení nemá cestovní doklad, na základě kterého, by si mohl ubytování legálně sjednat a nedisponuje finančními prostředky, díky kterým by ubytování mohl řádně hradit. Pouhá tvrzení účastníka, která nejsou podložena žádnými důkazy, nelze považovat za dostatečná. Účastník do protokolu uvedl, že má k dispozici finanční prostředky, které dostačují pro pobyt a pro vycestování, ale finanční prostředky na složení finanční záruky nemá. Následně ve své opakované žádosti o propuštění ze dne 5. 11. 2024 uvedl, že složí finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, má dostatek finančních prostředků a je chopen uhradit finanční záruku za pomoci rodiny a přátel, kteří finanční prostředky převedou na určený účet. Žalovaný k tomuto uvedl, že nepodložená tvrzení o existenci finančních prostředků nelze považovat za dostatečnou záruku pro aplikaci předmětného ustanovení. Účastník mohl a měl svá tvrzení správnímu orgánu podložit důkazy (např. výpisem z bankovního účtu své rodiny či přátel), což opětovně neučinil.

25. Účastník neskýtá žádné záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že necítí zákony ČR ani zákony EU a smluvních států, jelikož pobývá na území v rozporu s francouzským rozhodnutím o navrácení ze dne 6. 12. 2023. Žalovaný byl přesvědčen, že dobrovolné vycestování účastníka řízení nelze v žádném případě očekávat. Zároveň se dopustil dalších porušení právních předpisů tím, že na území ČR pobýval nejméně od 13. 7. 2024 bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a rovněž se zde dopustil krádeže, pro kterou byl odsouzen k trestu vyhoštění trestním příkazem sp. zn. 52 T 53/2024. Účastník zcela zjevně nerespektuje právní předpisy. Účastník nedoložil žádné záruky, díky kterým by přesvědčil správní orgán, že nyní bude právní předpisy respektovat a podmínky mu stanovené v rámci zvláštního opatření dodržovat.
26. Účastník nemá na území stálé místo hlášeného pobytu, rovněž zde nemá žádné rodinné či obdobné vazby nebo osobu, u které by zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mohl plnit. Zároveň nedoložil existenci finančních prostředků k pobytu na území a nedisponuje platným cestovním dokladem, aby si ubytování mohl řádně sjednat. Účastník řízení neskýtá žádnou záruku, že by povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly dodržoval. Žalovaný uzavřel, že důvody zajištění žalobce nepominuly. Do současné situace se účastník dostal sám, svým vlastním přičiněním a za své činy musel očekávat odpovídající reakci. Účastník se na policii nedostavil dobrovolně, a proto je opodstatněná obava, že by ve svém protiprávním jednání dále pokračoval. Použití mírnějších opatření by bylo zjevně nedostačující.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jednání ve věci nebylo požadováno a soud neshledal, že by bylo nezbytné. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

28. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
30. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný správně vymezil právní rámec a hodnotil všechny relevantní skutečnosti. Je zcela zřejmé, na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům a z jakých důvodů žádost žalobce o propuštění ze zajištění zamítl. Pokud žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je tendenční a svévolné, soudu není zřejmé, z jakých důvodů, takové vady soud neshledal.
31. Dále soud upozorňuje, že žalobní námitky směřují z velké části do rozhodnutí o prodloužení zajištění (absentuje odůvodnění doby trvání zajištění, absentuje úvaha, proč bylo nezbytně nutné přistoupit k prodloužení doby trvání zajištění právě po stanovenou dobu, není zřejmé, proč nebyla stanovena kratší doba zajištění, bylo porušeno ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, správní orgán řádně nezkoumal důvody pro prodloužení doby zajištění žalobce, protiprávní jednání žalobce není důvodem pro prodloužení doby zajištění). Tyto námitky se míjejí s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Pro úplnost lze dodat, že zdejší soud při přezkumu zajištění a prodloužení zajištění (sp. zn. 4 A 34/2024, sp. zn. 21 A 47/2024) shledal odůvodnění délky zajištění správními orgány jako dostatečné a správné. Soud toliko dodává, že doba pěti měsíců nedosahuje maximální doby zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců.
32. Pokud žalobce požádal o propuštění ze zajištění, žalovaný měl v návaznosti na obsah žádosti zkoumat, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce měl povinnost ke svým tvrzením označit důkazy.
33. Žalovaný svým povinností plně dostál. Žalobce v žádosti o propuštění tvrdil, že má dostatek finančních prostředků k opatření náhradního cestovního dokladu a je schopen z území dobrovolně vycestovat. Žalobce se poučil, nic nenasvědčuje nebezpečí, že žalobce z území ČR nevycestuje dobrovolně a bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Žalobce vyhledal a uhradil služby advokáta, je právně zastoupen, má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních životních potřeb, dostatek prostředků na zajištění pobytu na území ČR až do doby vycestování a na úhradu nákladů

spojených s vycestováním. Žalobce si obstará náhradní cestovní doklad za účelem vycestování a bude správnímu orgánu dostupný na adrese svého právního zástupce, včas oznámí každou změnu místa pobytu a bude se osobně hlásit ve stanovené lhůtě u policejního orgánu.

34. Z těchto tvrzení je doloženo pouze právní zastoupení žalobce.
35. Pokud jde o požadavek žalobce na využití zvláštních opatření, tato představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
36. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „*v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
37. Alternativami se správní orgán primárně zabýval v rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, žalobce nedoložil ve své žádosti o propuštění žádnou relevantní změnu z hlediska možnosti užití alternativ v jeho případě.

38. Žalobce předně nesouhlasil se závěrem žalovaného, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčinné, neboť žalobce má dostatek finančních prostředků. Soud neshledal tuto námitku důvodnou. Žalobce nejprve při podání vysvětlení dne 13. 7 2024 uváděl, že finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, nemá žádné vazby k ČR. V žádosti o propuštění uvedl, že má dostatek finančních prostředků na vycestování a je schopen uhradit finanční záruku za pomoci rodiny a přátel, kteří finanční prostředky převedou na určený účet. Soud konstatuje, že žalovaný již v rozhodnutí o nevyhovění první žádosti o propuštění žalobce ze zajištění (rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024, č. j. CPR-44998-6/ČJ-2024-930311-V227) upozornil žalobce, že případná tvrzení ve vztahu k možnosti složit finanční záruku je třeba doložit. Žalobce (zastoupený advokátem) opět jen obecně proklamuje připravenost složit finanční záruku, neuvádí ovšem ani v jaké výši, ani jaké osoby by ji za žalobce mohly složit. Není vůbec zřejmé, zda by šlo o občany ČR či cizince s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem, jak vyžaduje zákon. Vzhledem k tomu, že žalobce v ČR nemá žádné vazby, je složení záruky takovou osobou vysoce nepravděpodobné. Žalobce svá tvrzení nijak nedoložil ani v žádosti o propuštění, ani v samotné žalobě.
39. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný vzal v úvahu rovněž to, že neuvedl ani přesnou adresu svého pobytu v ČR, nemá na území ČR žádné bydlení trvalé povahy, byl zde pouze krátkodobě za účelem koupě vozu, uvedl pouze adresu ve Francii, nemá na území ČR žádný majetek, jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti. K tomu soud doplňuje, že žalobce je osobou, která v ČR i na území států EU opakovaně porušuje právní předpisy a dopouští se trestné činnosti, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. Uvedení jeho adresy ve Francii není v této souvislosti relevantní. Při zvážení všech těchto okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, ani opatření zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. V žádosti o propuštění žalobce obecně uvádí, že sdělí policii místo pobytu, kde se bude zdržovat, toto však dosud neučinil.
40. V případě žalobce nejsou podmínky ani pro uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
41. Žalovaný správně vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně a že mu bylo uloženo návratové rozhodnutí ve Francii. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul, že žalobce se na území ČR i EU a smluvních států opakovaně vědomě dopouštěl porušování právních předpisů, na území ČR se zdržuje neoprávněně, nevycestoval ve stanovené lhůtě, svévolně se pohybuje po schengenském prostoru, neplní zákonem uložené povinnosti, a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem. Z opakovaného porušování právních předpisů dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval, uložení zvláštních opatření by bylo zcela neúčelné. Žalobce v ČR nemá žádnou adresu ani nahlášený pobyt, svou adresu má pouze ve Francii, v ČR pobýval na krátkodobé cestě za účelem nákupu vozu, nemá zde žádný majetek, není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, k případnému místu pobytu jej nic neváže, jeho předešlé jednání neskýtá

žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je zcela reálné, že se nebude zdržovat na jím uvedené adrese a že se bude vyhýbat správnímu orgánu. Nectí zákony ČR ani EU, na území ČR se zdržuje neoprávněně. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.

42. Situace se u žalobce oproti předchozím rozhodnutím o zajištění, resp. prodloužení zajištění či rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění, nijak nezměnila a důvody zajištění stále trvají. Samotná skutečnost, že žalobce udělil plnou moc advokátovi, kterému bude možné doručovat, není takovou skutečností, která by při zohlednění ostatních aspektů měla vést k závěru, že již není zajištění žalobce nutné.
43. S ohledem na žalovaným popsané okolnosti případu žalobce naopak vše nasvědčuje tomu, že se žalobce dobrovolně vydaným rozhodnutím nepodrobí. Žalobce opakovaně deklaruje svou ochotu a připravenost vycestovat, ale možnosti dobrovolného návratu zjevně dosud nevyužil, aniž by uvedl, co mu v tom brání.
44. Soud pak není schopen vypořádat námitku, že rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka, a to pro její naprostou obecnost. Lze toliko konstatovat, že žalobce v ČR žádné vazby nepopsal, žádné ani nebyly zjištěny správními orgány, veškeré vazby žalobce jsou ve Francii. Soud pak v tomto řízení nepřezkoumává důvody, které vedly správní orgány ve Francii k vydání rozhodnutí o návratu cizince.
45. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. prosince 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně